

ности. В тези епиграми той не щади силния цензор Копитар; илирското движение му остава чуждо.

Макар дълго време неговото значение да не е било оценено по достоинство, все пак през живота си той намира признание от страна на Челяковски; последния с внимание следи неговата деятелност. За словинците значението на Прешерин е важно в много отношения. Като истински поет той изказва своите мисли и чувства в форми непознати преди него, но след това той е разсадил всички родове на поетическо творчество и с това открил нови пътища за бъдещите поколения. Негова столетен юбилей е отпразнуван с голем блесък. За словинците Прешерин и сега е учител във областа на поезията, която с малки отстъпления постоянно се рови в поетическия му дух, тъй силно проявен в неговите стихотворения. Важен литературен център на словинската литература през 40-ях 50-ях години на миналото столетие е списанието „Novise“, излезло в 1843 г.; в Leibach под редакцията на Д-р И. Блейвейс (1808--1881 г.) то се посвещава в началото на интересите на селското население и носи дидактически характер; това списание успешно изпълнява своята задача, защото Блейвейс сжумява да згрупира добри сътрудници. Езика на списанието е чист, свободен от заимствование из други славянски езици; в него е запазен чехско-кroatски правопис. Първи поет от тая епоха е Весел Косески (1798-1884 г.) плодовит автор, който с необикновена сила буди народното самосъзнание чрез своите патриотически песни; твърде популярен на времето си, той е преоценен по значение. Знаменити са неговите звучни, майсторски написани, хекзаметри.

Свежа струя прониква в 1848 г. в националния и политически живот на словинците, хърватите и чехите; тя извиква на живот у словинците много списания, които малко време живеят. Истински пророк на своето време е епископ А. М. Сламшек (1800-1862), който работи с успех за пробуждането на своя народ. Силен проповедник и писател, той успява да влияе на народа си с своите нравствени и поучителни произведения; той се явява като добър педагог и се прославя с основаването на сжюза на Светаго Хермахора („Svet Mahora“); това издание е проникнало в всека словинска хижа.

Фр. Миклошич. (1813 - 1891) е работил като се е държал на страна от народното дело. Той е професор по словяноведение в Виенският университет; малко е писал на словински език. Освен 4-томната славянска граматика и ценни словари, той е издал най-значителните паномски ле-